

בית משפט השלום בבאר שבע

03 אוקטובר 2010

ת"פ 228-09 מ.י. לשכת תביעות מרחב
נגב - באר שבע נ' צורף ואח'

בפני כב' השופטת שרה חביב

המאשימה מ.י. לשכת תביעות מרחב נגב - באר שבע
עו"ד בנני

נגד

הנאשמים רן צורף – בעצמו
באמצעות עו"ד דן יקיר

פרוטוקול

פסק דין

ראשית דבר, ועל פי הוראת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי, אודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, וזאת מן הטעם כי העבירות המיוחסות לנאשם לא הוכחו בראיות שהונחו בפניי.

1. ביום 15.1.2009 הוגש כנגד הנאשם וחמישה אחרים כתב אישום, המייחס להם עבירות של השתתפות בהתקהלות אסורה והשתתפות בהתפרעות לאחר הוראת פיזור.

הרקע להגשת כתב האישום דנן הינו המבצע הצה"לי שזכה לכינוי "עופרת יצוקה", אשר התנהל על רקע הסלמה במצב הביטחוני באזור רצועת עזה, ובעקבות ירי רקטות אל עבר שטחי ישראל.

2. בכתב האישום נטען כי ביום 14.1.2009 בשעה 15:50 בצומת הרחובות הנרייטה סולד ושדרות רגר בבאר שבע, התקהל הנאשם יחד עם כ- 65 אחרים, תוך שהם מחזיקים שלטים בגנות מבצע "עופרת יצוקה". במעמד זה הגיעו למקום כוחות שיטור, אשר כרזו לנאשם ולמפגינים האחרים כי מדובר בהתקהלות בלתי חוקית, וכי עליהם להתפזר עד השעה 16:05. בשעה 16:05, לאור העובדה כי הנאשם והאחרים לא עזבו את המקום, וסירבו להתפנות, עמדו במקום ולא זזו ממנו, הם נעצרו על ידי השוטרים.

כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של השתתפות בהתקהלות אסורה והשתתפות בהתפרעות לאחר הוראת פיזור, כאמור, עבירות בניגוד לסעיפים 151, 155 לחוק העונשין התשל"ז – 1977 [להלן: "חוק העונשין"].

בית משפט השלום בבאר שבע

03 אוקטובר 2010

ת"פ 228-09 מ.י. לשכת תביעות מרחב
נגב - באר שבע נ' צורף ואח'

3. עד לדיון שהתקיים בפניי ביום 23.12.2009, נמחק כתב האישום בעניינם של הנאשמים 2-6, ונותר תלוי ועומד בענייניו של הנאשם 1 בלבד – רן צורף.
- במעמד הדיון הנ"ל העלה ב"כ הנאשם המלומד שלושה טעמים בגינם יש לבטל את כתב האישום כנגד הנאשם. הראשון הוא כי כתב האישום אינו מגלה עבירה – שכן כתב האישום אינו מגלה מדוע מדובר היה בהפגנה אסורה, ומדוע ניתנה הוראת ההתפזרות, השני הוא כי לא קוימה הוראת השימוע לפי סעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי התשמ"ב 1982 [להלן: "החסד"פ"], והשלישי הוא כי כתב האישום כנגד הנאשם הוא תוצאה של אכיפה בררנית ופסולה, באשר נמחק כנגד הנאשמים האחרים בעוד שכנגד הנאשם 1 הינו תלוי ועומד.
- עוד כפר למעשה ב"כ הנאשם בשמו בכתב האישום, כאשר טען כי מדובר היה במחאה שקטה אשר לא היתה טעונה רישיון, וכי הוראת ההתפזרות בנסיבות העניין היתה בלתי חוקית.
- בתשובה לטענות אלה, שהועלו בקצרה, השיב ב"כ המאשימה המלומד, כי לאור אופי ההפגנה שהתנהלה הרי שהיא טעונה היתה רישיון, כי אין לקיים שימוע בענייניו של הנאשם 1, שכן כתב האישום הוגש שעה שזה היה נתון במעצר, וכי המאשימה עומדת על ניהול ההליך כנגד הנאשם 1, לאור העובדה כי השתתף בהפגנה דומה אחרת שבועיים קודם לכן, ולאור זאת, הרי שיש עניין ציבורי בקיום ההליך נגדו, אשר איננו קיים בעניינם של האחרים, אשר אין להם רישומים קודמים.
4. לאחר שמיעת הטענות בקצרה, ובהסכמת הצדדים, הוחלט כי תיק החקירה יונח בפניי על כל הראיות שבו, על מנת להכריע בשאלות העובדתיות השנויות במחלוקת, וכי הצדדים יגישו סיכומים קצרים בכתב ביחס לטענות הנ"ל.
- הסדר דיוני זה בא לייתר את הצורך בשמיעת עדים הלכה למעשה, זאת לאור אופי המחלוקות בין הצדדים, והקנה לבית המשפט את הסמכות להכריע בשאלות הנדונות על בסיס תיק החקירה בלבד. יובהר כי אין מחלוקת עובדתית ביחס לקרות אותו אירוע בין הצדדים, ועיקר המחלוקת בין הצדדים נסובה סביב השאלה הנורמטיבית ביחס לטיב ההתקהלות הנדונה, ולאור זאת, אודות חוקיות הוראת ההתפזרות שניתנה.
- כל צד הגיש סיכומיו.
- ביום 24.5.2010 הגיש ב"כ הנאשם המלומד סיכומיו, ב"כ המאשימה המלומד הגיש סיכומיו ביום 27.7.2010.
- ביום 5.9.2010 הגיש ב"כ הנאשם המלומד "השלמת סיכומים" מטעמו, זאת לאור סיכומי המאשימה. במסגרת אותה "השלמה לסיכומים" התייחס ב"כ הנאשם המלומד לטענה שהועלתה

בית משפט השלום בבאר שבע

03 אוקטובר 2010

**ת"פ 228-09 מ.י. לשכת תביעות מרחב
נגב - באר שבע נ' צורף ואח'**

1 בסיכומי המאשימה לראשונה, ואשר לא עלתה מאת ב"כ המאשימה במסגרת הדיון שבפניי, ולפיה
2 ההתקהלות הנדונה היתה בלתי חוקית ועל כן היה מקום לפזרה בשל החשש כי ההתקהלות תעורר
3 אתרים להפרת השלום.
4 צודק ב"כ הנאשם כי טענה זו של המאשימה לא בא זכרה במסגרת הדיון בעל פה שבפניי, הדבר אף
5 אינו מצויין בכתב האישום. לאור זאת, מצאתי לנכון לקבל אף את אותה "השלמה לסיכומים" מאת
6 ב"כ הנאשם המלומד.

7
8 5. העבירות המיוחסות לנאשם הינן השתתפות בהתקהלות אסורה – עבירה לפי סעיף 151
9 לחוק העונשין, והשתתפות בהתפרעות לאחר הוראת פיזור – עבירה לפי סעיף 155 לחוק העונשין.

10

11 **סעיף 151 לחוק העונשין מורה כדלקמן:**

12 "שלושה אנשים לפחות שנתקהלו לשם עבירה, או שנתקהלו
13 למטרה משותפת, ואפילו כשרה, ומתנהגים באופן הנותן לאנשים
14 שבסביבה יסוד סביר לחשוש שהמתקהלים יעשו מעשה שיפר את
15 השלום, או שבעצם התקהלותם יעוררו אנשים אחרים, ללא צורך
16 וללא עילה מספקת להפר את השלום, הרי זו התקהלות אסורה
17 והמשתתף בהתקהלות אסורה, דינו - מאסר שנה אחת".

18

19 בסעיף 151 גלומות שלוש חלופות של ביצוע העבירה הנדונה. האחת, כי ההתקהלות הינה לשם ביצוע
20 עבירה, השניה – כי ההתקהלות נותנת לאנשים שבסביבה יסוד סביר לחשוש כי המתקהלים יעשו
21 מעשה שיש בו הפרת השלום, והשלישית – שעצם ההתקהלות תעורר אחרים, ללא צורך וללא עילה
22 מספקת, להפר את השלום.

23

24 מלשון כתב האישום לא ניתן ללמוד מה עשה הנאשם על מנת לעבור על הוראותיו של סעיף זה. האם
25 התקהל על מנת לבצע עבירה, האם הקים חשש כי יפר את השלום יחד עם האחרים, או האם היה
26 חשש כי ההתקהלות תעורר אחרים להפרת השלום. כל שנאמר בכתב האישום לעניין סעיף זה הוא
27 כי הנאשם התקהל עם אחרים במקום ובמועד המפורטים בכתב האישום, תוך שהם מחזיקים
28 שלטים בידיהם בגנות מבצע "עופרת יצוקה".

29

30 6. מסיכומי המאשימה עולה, כי אליבא דמאשימה, החלופה הרלוונטית לעניין סעיף עבירה זה,
31 היא החלופה השלישית היינו, כלשונו של ב"כ המאשימה המלומד:

32

בית משפט השלום בבאר שבע

03 אוקטובר 2010

**ת"פ 228-09 מ.י. לשכת תביעות מרחב
נגב - באר שבע נ' צורף ואח'**

1 "מקרה זה נופל לאחת מחלופות הסעיף שכן עצם ההתקהלות
2 יכולה הייתה לעורר אנשים אחרים ללא צורך וללא עילה מספקת
3 להפר את השלום . . ."
4

5 בדיון שנערך בפניי ביום 23.12.2009, טען ב"כ המאשימה המלומד, כי לאור אופי ההתקהלות, היה
6 מקום לקבל בגינה רישיון הפגנה מראש. בסיכומיו זנח ב"כ המאשימה את טענתו זו, וטוב עשה, זאת
7 לאור הוראות סעיפים 83, 84 לפקודת המשטרה [נוסח חדש] התשלי"א 1971 [להלן: "פקודת
8 המשטרה"] ולאור הנחיות היועמ"ש מספר 3.1200 [ר' נ/2 מיום 23.12.2009].
9

10 נכונה הייתי להורות על תיקון כתב האישום על ידי המאשימה באופן שיבטא את טענותיה לעניין זה.
11 אלא שמעיון בתיק החקירה על שלל הראיות שבו עולה כי אף אם נקבל את כל הראיות שבו ונייחס
12 להן את מלוא המשקל, עדיין לא יהיה בכוחה של המאשימה להוכיח העבירה הנטענת, הכל לאור
13 המפורט להלן.
14

15 7. כאן המקום להעיר, כי לכאורה בקשת הנאשם נסובה סביב טענות מקדמיות, שמקומן
16 בחליך הפלילי בטרם מענה לכתב האישום ובטרם שמיעת הראיות בתיק. אלא שההסדר הדיוני בין
17 הצדדים, אשר הסמיך את בית המשפט להכריע במחלוקת העובדתית – נורמטיבית: האם ההפגנה
18 דנן היתה הפגנה שניתן לטעון לגביה כי היא כשרה אם לאו – מעביר את הדיון אל מעבר לטענות
19 המקדמיות, אל עבר השאלה העקרונית – האם בנסיבות העניין, בוצעו העבירות המפורטות בכתב
20 האישום – זאת על פי חומר הראיות שבידי המאשימה.
21 לאור הסכמה דיונית זאת, החלטתי לדון בשאלה זו, על אף שמקומה איננו בשלב המקדמי, כי אם
22 בסיום פרשת התביעה.
23

24 8. אין מחלוקת בין המאשימה לסנגוריה, כי הנאשם לא עבר עבירה לפי שתי החלופות
25 הראשונות של סעיף 151 לחוק העונשין, היינו כי לא התקהל במקום עם אחרים לשם ביצוע עבירה,
26 וכן לא הקים את החשש כי בהתנהגותו שלו ושל האחרים יופר השלום. על כן עלינו לבחון את
27 התקיימות העבירה על פי החלופה השלישית, ולבחון רכיבי העבירה בהתאם לחלופה זו.
28

29 היסוד העובדתי שבעבירה על פי סעיף 151 לחוק העונשין איננו נדרש לתוצאה. המדובר בעבירת
30 התנהגות, אשר בצידה הנסיבות המתאימות.
31

32 הרכיב ההתנהגותי כולל את ההתקהלות עצמה. ההתאספות עם אחרים למטרה משותפת כלשהי.

בית משפט השלום בבאר שבע

03 אוקטובר 2010

ת"פ 228-09 מ.י. לשכת תביעות מרחב
נגב - באר שבע נ' צורף ואח'

1 המאשימה אוחזת בטענה כי בהתקלות האמורה התקיימה הנסיבה לפיה קם החשש כי המפגינים,
2 וביניהם הנאשם, יעוררו אחרים להפרת השלום, מכאן שאין צורך בהפרת השלום בפועל על ידי
3 אותם אחרים.

4
5 מבחינת היסוד הנפשי שבעבירה, הרי שעסקינן ביסוד נפשי רגיל של מודעות. המודעות צריכה
6 להתייחס לכל רכיבי העבירה – הן לטיב המעשה – היינו להתנהגות, והן לנסיבות - היינו לעובדה כי
7 המעשה מקים את החשש כי אחרים יפרו את השלום בגינו [לניתוח מקיף של יסודות העבירה על פי
8 סעיף 151 לחוק העונשין ר' ע"פ(מחוזי ירושלים) 1521/98 עציון נ' מ"י בסעיף ה' לפסק הדין].

9
10 9. העבירה על פי סעיף 151 לחוק העונשין היא עבירה המגבילה את חופש הביטוי ואת חירות
11 ההפגנה.

12
13 החירות להתאסף ולהפגין היא חלק בלתי נפרד מחירות הביטוי במשטר דמוקרטי. זוהי חירות
14 בסיסית, חשובה לאין ערוך לקיומה של דמוקרטיה בת קיימא, בהיותה כלי לשינוי חברתי [ר' לעניין
15 זה דבריו של כב' הנשיא (בדימ') ברק בבג"צ 2557/05 מטה הרוב נ' משטרת ישראל, תק-על 2006(4),
16 3733, בפסקה 11 לפסק הדין].

17
18 כיום, לאתר חקיקת חוק יסוד : כבוד האדם וחירותו, תרי שזכות זו, חוסה בצל חוק היסוד, והפכה,
19 יחד עם חירות הביטוי לזכות חוקתית [ר' סעיף 13 לפסק הדין בבג"צ 2557/05 הנ"ל].
20 חירות ההפגנה והביטוי אינן חירויות בלתי מוגבלות, וככל חירות אחרת, מוגבלות הן בהתאם
21 לנסיבות העניין והאינטרס הניצב מנגד.

22
23 10. בענייננו, לאור לשונו של סעיף 151 לחוק העונשין, אל מול חירות ההפגנה והביטוי ניצב
24 האינטרס של השמירה על שלום הציבור :

25 "ביסודה של הוראת סעיף 151 לחוק העונשין עומד כמובן העיקרון
26 של השמירה על שלום הציבור גם כאשר ניצב מולו עיקרון חופש
27 התנועה וחופש הפולחן. "
28

29 [ר' ע"פ (מחוזי ירושלים) 1521/98 עציון נ' מ"י הנ"ל בסעיף ב' לפסק הדין]

30

בית משפט השלום בבאר שבע

03 אוקטובר 2010

ת"פ 228-09 מ.י. לשכת תביעות מרחב
נגב - באר שבע נ' צורף ואח'

1 כאמור, המאשימה מייחסת לנאשם את העבירה שעל פי החלופה האחרונה שבסעיף 151 לחוק
2 העונשין – היינו כי היה בהתקהלות, או בהפגנה, כדי לעורר אחרים, ללא צורך וללא עילה מספקת,
3 להפר את השלום.

4
5 מיסודות העבירה עולה, כי אין הכרח לכך ששלום הציבור יופר למעשה, כי אם די בהתגבשות החשש
6 הסביר לאפשרות, שהדברים עלולים להגיע לידי הפרת השלום [ר' ע"פ (ירושלים) 979/97 וובנבוי נ'
7 מ"י תקדין מחוזי כרך 97(3) תשנ"ז/ תשנ"ח 1997 – בפסקה 2 לפסק הדין].

8
9 11. לאור חשיבות הזכות שעל הפרק – זכות ההפגנה וחירות הביטוי, הרי שהפסיקה קבעה
10 מבחינים יחסית מחמירים לחשש הנדון.

11 לא די בחשש בעלמא, לא די באפשרות רחוקה להפרת השלום מצד אחרים, כי אם יש צורך
12 באפשרות קרובה לוודאי כי ההפגנה הנדונה תביא אחרים להפר את השלום.

13
14 יפים לעניין זה דבריו של כב' השופט סגל בפרשת "עציון" הנ"ל בפסקה ה-3 לפסק הדין:

15 "לדידנו, על פי השקפת העולם הדמוקרטי, אין מנוס מן המסקנה,
16 . . . עלינו לדרוש בענייננו, בשל כל המכלול האמור, לפחות את
17 קיום הדרישה ההסתברותית של קרוב לוודאי (הרף העליון)
18 להפרת השלום, כזו המאזנת בין משקלו הסגולי של הערך החברתי
19 המוגן (הפרת שלום הציבור) ובין משקלה הסגולי של החירות
20 המוגבלת של ההתקהלות . . ."

21
22 הקביעה ההסתברותית הנ"ל תיקבע ביחס למכלול הנסיבות הרלוונטיות לאירוע. כאן המקום לציין
23 כי שאלת היסוד הנפשי של הנאשם העומד לדין, תקבע אף היא ביחס למכלול הנסיבות האופפות את
24 האירוע.

25 כך למשל, שעה שמתקיימת עצרת מחאה שקטה, אשר איננה מפריעה את תנועתם של ההולכים
26 ושבים, ואשר משתתפיה אינם מעוררים פרובוקציה אקטיבית, שאיננה רעיונית בלבד, לא ניתן לומר
27 כי קם היסוד הקרוב לוודאי לחשש כי אחרים יפרו את השלום בגין אותה עצרת.

28 על כן, גם אם אחרים מתנגדים לרעיון אשר בא לידי ביטוי באותה מחאה, יפרו את השלום כתגובה
29 לאותה מחאה שקטה, לא ניתן יהיה להעמיד לדין את משתתפי המחאה, שכן לא ניתן יהיה לקבוע כי
30 היה עליהם לצפות את הפרת השלום האמורה.

31
32 12. עיון בקלטת הוידאו שבראיות המאשימה מעלה, כי מדובר היה במשמרת מחאה שקטה
33 יחסית. הנאשם וחבריו, נעמדו בצד הדרך, על המדרכה בצומת הרחובות הנרייטה סולד ויצחק רגר

בית משפט השלום בבאר שבע

03 אוקטובר 2010

ת"פ 228-09 מ.י. לשכת תביעות מרחב
נגב - באר שבע נ' צורף ואח'

1 שבבאר שבע, במיקום שהינו מרכזי, אך באופן שאינו מפריע את התנועה שבכביש או את תנועתם של
2 העוברים ושבים העושים שימוש במדרכה הנדונה באופן בלתי סביר.
3 הנאשם ויתר המפגינים אחזו בידיהם כרזות בגנות מבצע "עופרת יצוקה", ומדי פעם בפעם החליפו
4 מספר מילים עם עוברים ושבים. חלקם, כפי שניתן ללמוד מצילומי הוידאו- ניהלו שיחה עם אחרים
5 שחולקים על דעתם. לא ניתן ללמוד מהתנהלותם של הנאשם וחבריו כי התנהלו באופן שמקים חשש
6 לפרובוקציה וקינטור של מי שמתנגד לרעיון אותו הביעו.

7

8 13. ב"כ המאשימה המלומד טוען בסיכומיו כי:

9

10

11

12

13

14

15

16

17

"בטרם ניתנה הנחיית התפזרות, החל ויכוח קולני בין המפגינים
לעוברים ושבים על הצדקת המבצע דבר שבנקל יכול היה להסלים
למהומה. כמו כן ניתן לראות כי ברגע שהקצין מכריז על פיזור,
צועק לו אחד המפגינים "למי אנחנו מפריעים" ומקבל תשובה
מאחד האזרחים: "אתם מפריעים למדינת ישראל". די בדי שיח זה
כדי להמחיש את האפשרות הממשית שהתקבלה זו תפר את
השלום ואשר על כן היא כאמור מהווה עבירה לפי אחת מחלופות
סעיף 151."

18

אני דוחה טענה זו בשתי ידיים.

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

ראשית, כאן המקום לציין כי אין משמעות לזכות להפגין, שעה שניתנת הבימה לרעיונות
פופולאריים בלבד, אשר אינם שנויים במחלוקת רחבה, והם נחלת הרוב. המשמעות האמיתית של
זכות ההפגנה בחברה דמוקרטית, נודעת לה שעה שעושים שימוש בזכות זו המחזיקים בדעת המיעוט
על מנת לשכנע את הרוב.

שנית, ויכוח, אף אם הוא קולני, בין עוברים ושבים ובין מפגינים, איננו מקים מניה וביה את החשש
להפרת השלום במידת ההסתברות הנדרשת. לאור האמור לעיל, ויכוח שכזה הוא אף תוצאה רצויה
ומבורכת של ההליך הדמוקרטי שבהפגנה. קולניות לשמה איננה מפרה את השלום, שעה שעסקינן
ברחוב הומה וראשי ורועש מעצם טבעו, ואשר איננו שכונת מגורים.

דו השיח אותו ציטט ב"כ המאשימה מגלם את תמצית הרעיון של חופש הביטוי והחלפת הדיעות
בחברה דמוקרטית בריאה.

בית משפט השלום בבאר שבע

03 אוקטובר 2010

ת"פ 228-09 מ.י. לשכת תביעות מרחב
נגב - באר שבע נ' צורף ואח'

14. צפיתי בקלטות השונות שבתיק החקירה. מעיון מדוקדק בהן עולה, כי חילופי הדברים בין העוברים ושבים ובין המפגינים, גם אם אקבע כי היו בוטים לפרקים, לא ניכר בהם כי עמדו על סף גלישה לאלמות, או לפסים שליליים אחרים.

פנים לעניין זה דבריו של כב' הנשיא (דאז) ברק בבג"צ 153/83 לוי נ' מפקד המחוז הדרומי, פד"י לח(2) 393, 404:

"... ההתחשבות בעוינות הקהל, כמוה כהענקת המפתח לשימוש בזכות ההפגנה והתהלוכה בידי המתנגדים לה. דבר זה יש למנוע. אין לתת וטו לאספסוף ופרס לאלמות..."

גם אם היה בחילופי הדברים בין המפגינים ובין העוברים ושבים כדי להקים את החשש לגלישה לאלמות, לא הייתי בנקל קובעת כי התקיימו יסודותיה של העבירה הנדונה, זאת לאור קביעתי לעיל לעניין היסוד הנפשי הנדרש.

הנאשם וחבריו, לא התנהלו באופן שיש בו כדי לעורר פרובוקציה. עצם הנפת שלטי מחאה, הנושאים רעיון השנוי במחלוקת, איננו פרובוקציה שבמדינה דמוקרטית ניתן ורצוי לאסור.

לאור כל האמור לעיל, ועל בסיס תיק החקירה שבפניי אני קובעת כי לא התקיימו יסודותיה של העבירה לפי סעיף 151 לחוק העונשין, מן הטעם כי לא התקיים הרכיב הנסיבתי שביסודות העובדתיים שבעבירה.

15. עבירה נוספת המיוחסת לנאשם בכתב האישום היא עבירה של המשך התפרעות לאחר הוראת פיזור, עבירה לפי סעיף 155 לחוק העונשין.

פשיטא, לאור קביעתי לעיל, כי הוראת הפיזור היתה בלתי חוקית, שכן לא בוצעה על ידי הנאשם וחבריו כל עבירה. יחד עם זאת, לאחר צפייה בקלטות המצויות בתיק החקירה, יש להעיר כי היה מקום לזכות את הנאשם מביצועה של עבירה זו, גם אם הייתי קובעת כי יש ראיות לביצוע העבירה לפי סעיף 151 לחוק העונשין.

סעיף 155 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

בית משפט השלום בבאר שבע

03 אוקטובר 2010

**ת"פ 09-228 מ.י. לשכת תביעות מרחב
נגב - באר שבע נ' צורף ואח'**

"ניתנו הודעה והוראת התפזרות למתפרעים או למתקהלים כדי
להתפרע ועבר זמן סביר לאחר מתן ההודעה וההוראה – כל
המשתתף או ממשיך להשתתף באותה התקהלות או התפרעות –
דינו מאסר חמש שנים."

צפייה בקלטות המתעדות את האירוע מלמדת כי קצין המשטרה, אשר נתן את הוראת התפזרות, הודיע למפגינים כי עליהם להתפזר בתוך 10 דקות, וכי לאחר מכן יבוצעו מעצרים. מכאן שבנסיבות העניין, איננו נדרשים לשאלה מהו זמן סביר להתפזר לאחר הוראת התפזרות, שכן זה נקבע על ידי קצין המשטרה בשטח.

דא עקא, שלאחר כארבע דקות, הורה קצין המשטרה לאנשיו שבשטח לפזר את המפגינים. לא זו אף זו, ניתן לראות בבירור בקלטת, כי הכוחות במקום, ניגשים לעצור משתתפים בהפגנה אשר החלו מתרחקים מן המקום.

בנסיבות אלה, לא ניתן לקבוע, כי התגבשה העבירה של המשך התפרעות לאחר הוראת פיזור, שכן הזמן שנקצב למפגינים להתפזר, וביניהם הנאשם, לא ניתן להם בפועל. מצאתי לנכון לציין את העניין, לאור התנהלות השוטרים שבמקום. הדעת נותנת, והציפייה הסבירה של האזרח היא, כי קצין משטרה אשר כורז לציבור שעליו להתפזר בתוך זמן מסוים, יבצע מעצרים עם תום הזמן שקצב ולא קודם לכן, שהרי אחרת נמצא שנפגע אינטרס ההסתמכות של המשתתפים באותה הפגנה, שכן לא נתנה למי שמבקש להתפזר על פי אותה ההוראה לעשות כן למעשה.

16. לאור קביעותיי שלעיל, לא מצאתי עוד טעם להתייחס לטענות של האכיפה הבררנית ושל הפרת חובת היידוע, זאת על אף שהצדדים עשו מלאכתם נאמנה בסיכומיהם בהתייחסותם לטענות אלה, כל צד על פי תפיסתו ואמות מידותיו.

לאור כל האמור לעיל, כאמור ברישא של החלטתי, הנני מזכה את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי בבאר שבע.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34

בית משפט השלום בבאר שבע

03 אוקטובר 2010

ת"פ 228-09 מ.י. לשכת תביעות מרחב
נגב - באר שבע נ' צורף ואח'

1
2
3
4
5
6
7

ניתן בזאת צו להשמדת קלטות הוידאו שבתיק וזאת בכפוף לזכות הערעור.

.....
ניתנה והודעה היום כ"ה תשרי תשע"א, 03/10/2010 במעמד הנוכחים.

שרה חביב, שופטת

8
9

ב"כ הנאשם

10
11
12
13
14
15
16
17
18

יש לי בקשה לפסוק פיצויים לכל הנאשמים, יש להפריד בעניין זה בין הנאשמים השונים לאור העובדה שכנגד הנאשמים 2-6 נמחק כתב האישום בהליך מוקדם יותר. עניינו של נאשם 1 נופל ישירות לכל התנאים המפורטים בסעיף 80 לחוק העונשין, מדובר בנאשם שזוכה, מדובר בקביעה שלא היה יסוד לאשמה, מדובר בנאשם שהיה עצור למשך 24 שעות, הרכיב היחיד הבעייתי הוא הוצאות ההגנה למרות שהאגודה לזכויות האזרח פעלה בעניינו ללא תשלום, אך בית המשפט העליון פירש בצורה מרחיבה מאוד את המונח "הוצאות הגנה" וזיכה נאשם בהוצאות גם כשלא היה תשלום לעורך דין מטעם ההגנה. מפנה לע"פ 3583/94 לעדן נגד מדינת ישראל, פסקה 8. אני חושב שיש כאן נסיבות מחמירות מבחינת גובה הפיצויים שיש לפסוק מלבד יממת המעצר. יש לקחת בחשבון שהנאשם היה במעצר ישובי מלא במשך חודש ימים מעבר למעצר בפועל של 24 שעות. לסנגור דאז לא היתה הזדמנות לעיין בחומר חקירה ואז הוסכם על שחרור למעצר ישובי מלא. ברגע שהתיק הגיע לידיי הגשתי את הבקשה לעיון חוזר ולקח לי מספר שעות עד שנקבע המועד לדיון, ביום הדיון השופטת לחצה להסכים לשחרור הנאשם וכך הוחלט. התובע השאיר זאת לשיקול דעת בית המשפט.

22

ב"כ הנאשם

23
24
25
26
27
28
29
30

איננו מבקשים הוצאות בגין הוצאות בעין שהנאשם הוציא, שכן לא שילם עבור הגנתו כאמור אלא בגין המעצר ואני סבור כי מעצר הבית הישובי בו היה נתון הוא שיקול על אף שהפסיקה איננה מאפשרת הוצאות בגין מעצר בית.
לאור התנהגות המאשימה, התנהגות רשויות התביעה וכל התגלגלות התיק אני סבור שיש מקום לפסוק פיצויים בגובה של מעין "פיצוי עונשי" בגין ההתנהלות כאמור. ראשית, ביחס לנאשמים 2-6 אני סבור שנשללה זכות השימוע. לגבי נאשמים 2-6 נקטו טעמי בטחון בעלמא. שלילת זכות השימוע היא פגיעה בהליך הוגן ועל כן מצדיקה פסיקת פיצויים.

בית משפט השלום בבאר שבע

03 אוקטובר 2010

ת"פ 228-09 מ.י. לשכת תביעות מרחב
נגב - באר שבע נ' צורף ואח'

1 אם היה נערך שימוע אני סבור שניתן היה לחשוף את ההליך בבית המשפט או לפחות לשקול
2 ההתייצבות לדיון. לאחר מכן היתה בקשתי לביטול כתב האישום שהוגשה ליועמ"ש באמצעות
3 פמ"ד, בקשה זו מעולם לא נשקלה ולא קיבלתי עליה תשובה. בניגוד לנהלים היא לא עברה ליועמ"ש,
4 זו היתה עוד צומת שאפשרה לשקול את התיק מחדש. בדרך עקיפין בעלה של הנאשמת קיבל הודעה
5 ממנה נודע כי כתב האישום בוטל כנגד נאשמת 6 ומבירור שערכתי לאחר מכן עלה כי כנגד נאשמים
6 2-5 בוטל גם כן כתב האישום. עברו חודשים עד שהוגשה על כך הודעה לבית המשפט.
7 הנאשמים חסו בצל האיום של פגיעה במוניטין ובחירותם בעוד כתב האישום תלוי ועומד, ולכן מן
8 הראוי לפצות את כל הנאשמים על שלילת הזכויות שלהם. הנאשמים 2-6 לא נכנסים אומנם לסעיף
9 80 לח' העונשין, אך בעידן שבו הסעד הולך אחרי הזכות, אני סבור שלבית המשפט יש סמכות קנויה
10 לפצות לאחר פגיעה שפגעה בזכות להליך הוגן ולכן מגיעים פיצויים לכל הנאשמים.
11 אני אמציא רשימת אסמכתאות לבית המשפט בתוך יומיים.

ב"כ המאשימה

12 אבקש להשיב לטענות חברי בכתב לפני שבית המשפט יתן החלטה בעניין.

החלטה

13 הסנגור ימציא רשימת אסמכתאות עם העתק לב"כ המאשימה עד ליום 6.10.2010.
14 ב"כ המאשימה תגיש סיכומיה לטענות הסנגור עד ליום 24.10.2010.
15 סיכומי המאשימה לא יעלו על שלושה עמודים.
16 נדחה לעיון ומתן החלטה ליום 31.10.2010 בשעה 14:00.
17 הנאשם מוזהר כי לא יקבל הזמנה נוספת וכי אם לא יתייצב ישקול בית המשפט להוציא נגדו צו
18 הבאה והדיון ישמע בהעדרו.
19 תיק החקירה יוחזר לבית המשפט יחד עם סיכומי המאשימה.
20
21
22
23
24
25
26 ניתנה והודעה היום כ"ה תשרי תשע"א, 03/10/2010 במעמד הנוכחים.

שרה חביב, שופטת

27
28
29

יעל לוי